

Ала слѣдъ малко черквитѣ се изгубиха и на тѣхно мѣсто се появиха стотини кораби, които плаваха подъ нея. Слѣдъ една минута, отъ всичкото остана само една мъгла, която се носѣше надъ водата.

Най-сетнѣ Елиза съгледа страната, къмъ която летѣха братята ѝ: тамъ се издигаха високи сини гори съ кедрови дървета, градове и замъци. Още рано-рано прѣдъ залъзъ-слънце тя се намѣри седнала на една скала, прѣдъ една

„Твоитѣ братя могатъ да се спасятъ — рече самодивата, — но да ли ще имашъ доста смѣлостъ и постоянство? Ти знаешъ, че водата е по-мека отъ твоитѣ нѣжни рѣцѣ, но тя прави камънитѣ валчести, изгладва ги; ала водата не усѣща болки, а твоитѣ прѣсти ще усѣтятъ; тя нѣма сърце и не изпитва тия страдания, които ти ще изпитаешъ. Виждашъ ли копривата, която държи въ рѣка? Около твоята пещера, кждѣто ти спишъ, расте много такава

пещера, обрасла съ кичести виящи се растения, които изглеждаха като везени килими.¹⁾

„Хай да видимъ какво ще сънувашъ тая нощ“, рече на Елиза най-малкото ѝ братче като ѝ показа спалнята ѝ.

— „Да даде Господъ да сънувамъ какъ да ви спася!“ отговори тя; и тая мисль я облада съвсѣмъ. И присъни ѝ се, наистина, че се издига високо-високо въ облацитѣ, чакъ до невидимиятъ палатъ на царицата Моргана. Самата самодива идѣше да я посрѣшне, и, въпрѣки блѣсъка ѝ, приличаше на бабичката, която ѝ даде плодове въ гората и която ѝ говори за лебедитѣ съ златнитѣ корони.

¹⁾ Гледай картината на стр. 111.

коприва, ала тая, която расте около гробищата, е най-добра. Не забравяй нищо отъ това, което ще ти кажа: ти ще наберешъ отъ нея, макаръ кожата ти да се зачерви отъ мехури; слѣдъ това ще я смачкашъ съ краката си за да направишъ отъ нея повѣсма, отъ които ще изплетешъ единадесетъ панцири¹⁾ съ дълги ржави; когато ги изплетешъ, хвърли ги на единадесеттѣхъ лебеди, — и омагьосването тѣхно ще падне. Но помни добрѣ, че отъ тая минута, въ която почнешъ тая работа, докато я свършишъ, макаръ и да се продължи много години, ти трѣбва да не продумаешъ съ никого нито

¹⁾ Рицарска дреха, изплетена отъ телъ.